

Kovács Eszter

Mosolylány
- prózavers -

© Kovács Eszter 2002

www.jomagam.hu

Fekete tussal megrajzolt szemöldöke felett
semmi ránc, csak apró fényjelek
senki nem küldte, nem hozott tanokat
mesélni ritkán szokott, álmaiban
háborúznak az emberek s őt lelövik
sírnival nem akar, inkább elszív egy cigit
a gyertyát régen gyújtotta meg
sok almát eszik, szerelme szenvedélyes
lépteit hidegen kopognak, már nem
vár senkit, vagy ha még felmerül
ez az esztelen gondolat, gyorsan
írni kezd, mesét, álmodat, verseket
gyakran néz órájára, pedig az
éveket nem, csak perceket mutat
s ha már a levegő végképp elfogyott
szívárványt keres felhő és felhő közt
érti a madarak énekét s a szél
kuncogását, csak az emberek hangját
álmodta másként, naponta elhasznál
négy buszjegyet, az olvasóteremben
hintáztat a széken, az előtérben megeszi
kiflijét, ha fáj a feje, hideg vízzel
letusol, ágyára vizesen fekszik
néha énekelni is szokott, füttyülni
alig tud, szeret telefonálni, s kitalálni
a másik arcvonásait, ha levelet ír
öt ápernégyest használ el és
virágsziromnyi meg suttogásnyi
csókot küld, van, hogy elfelejti
aláírni a vallomást, de betűi csak
tőle jöhetnek, gyakran rezzenéstelen arccal
állja a bámulatot, máskor tűzzel égeti
a bőrt, mondják nimfomániás de mégis
frigid, persze kinek mi jut fiatal véreből
tud repülni is, ha megkapaszkodik

a levegőbuborékban, sokszor törökülésben
monologizál, arca mindig sima, s ha
fáradt, másodpercnyi csenddel újra
megnyugszik, régebben
elszedték a lelkét, most már elérhetetlen
csak mások gondja bántja, ő maga
erős böjtire fogja napjait, s ha kocog
hányásig hajszolja magát, utána a szőnyegen
hullafekvésben meditál, míg izmai
meghunyászkodnak akarata előtt, ha
kifesti körmét, csak fehérre, de ezt is
el szokta rontani, álmában mindig
felbukkan egy vörös hajú srác, akit
gimiben szeretett, s még most is óvja
ez a fiú, ha mással megismerkedik, bár
három éve nem látta tiszta nyugalmát
hatalmas lépteit, másról is álmodik
olyankor szeretik, de már
tudja, hogy ő nem
kiválasztott, írtak hozzá verseket
és páran megkérték kezét, talán
nem is komolyan, a barátai tisztelik
mert elérni vágyik a tiszta
életet és nem bánt senkit, ismerkedni
csak gyerekekkel és öregekkel szeret, a
napközistáborban rajongtak érte, rajzoltak
neki tündérképeket, tanítani fog
két év múlva, ha elvégezte az egyetemét
de férje nem lesz, ezt pontosan érti--
az írógépen hangosan kattognak a szavak
hajnalban futni megy, utána úszni, este
sokáig olvas vagy tanul, a többiekkel
szóbridzset játszik a koleszfolyosón
kedveli a sétát, ha esik az eső s hajából
víz folyik ruhája alá, nyáron egy fiúval

mezítláb szaladtak meleg pocsolókban
órákig szeretkeztek és egymás bőrén
aludtak el, aztán a fiú elment, magával
vitte a lány életét, először sírt, most
már tudja, csak álmodott, reggelente
megméri derékbőségét, ma hatvanhárom
centi volt, még ezt is sokallja, a testét
nem tartja szépnek, csak nevet a férfin
ha megkívánja, szeret harcolni és
legyőzve lenni egy ólom-test alatt
utána versekben imádkozik kegyelemért
a bűn miatt, imádja Goethét és a klasszikusokat
a Bak jegyében született tizenhetedikén
ha sétál, gyakran talál négylevelű lóherét
testvérei csodálják ezért, öccse most tanul
olvasni, gyakran beteg, húga kiskamasz
és mindig szerelmes, a másiknak élettársa
van, alig találkoznak, soha nem értik életét
anyja alig ismeri, apja még ügysem
szégyenlős, de nyáron monokinizni szokott
felfekszik a vízre és a felhőkkel beszélget
csak kispárnával alszik és nyitott ablaknál
ébredés után halottnak érzi magát
alig vánszorog, de egy perc s már táncolni
tud, imád keringőzni és rokizni
tavaly még gyűlölte az italt, most kedvence
az édes Martini, általában nem tudja
hol van és mit ér, van azért, hogy
csodálja magát, de ezt szégyelli
volt már öngyilkos többször is, most
mégis vidám, nem lehet elpusztítani
gyűjti a virágokat, de le nem szakítja őket
minden vonatjegyet megőrzött, amivel
egy kicsi házba utazott, ez Kútvolgyön
áll és a levegő ott nagyon nyugodt

de emlékszik arra is, hogy egy üveg
sört és három Hubertuszt ivott, így ment
a talpfákon, szembe vele jött a srác
sírt, aztán megnyugodott, azóta csak
egyszer ivott fél liter vermutot, így
tekerte körül az Öregtót Tatán
meg általában szeret bringázni, bár
sajátja nincs, a farmerkabátját a fiú
szobájában hagyta, és egy kis törülközőt
majd elküldi postán az illető, aki
mellesleg repülőhadnagy s Álmai Asszonyának
hívta, anyja egy kicsi házban lakik
a srác most megy Varsóba hat évre
szakított a lánnyal, állítólag ügyis
vége lett volna télig, bár két göndör hajú
kislányt álmodtak és hatvanéves korukig tartó
szerelmet, de a hivatás mindenek előtt, a vonat lassan
zakatol, jó a huzatban ülni, a kaller
nem kéri a jegyet, döcögve olvasni
nem lehet, ha az autóból férfiak integetnek
felé, ő kiölti nyelvét és megy tovább
kedveli a fehér színt és a miniszoknyát
imád varrni és szexisen öltözni, a
szigorlatot meg kell ismételnie, tanul
szorgalmasan, naponta két kávé megiszik
a büfében ismerte meg a színészt, aki
kőműves és bámulatosan jó a szexben
de csak ennyi, a többi a vezeklésé
valahogy meg kell tisztulni ennyi
mocsoktól, gondolja minduntalan
de már könnyei nincsenek, s nem akar
meghalni, élni nem tudja, hogy kell
talán vár valamit mástól vagy
magától, most még jobban csodálkozik
mégis egy élet az övé, egészen hétköznapi..